

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **K. K.**, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 20. 4. 2016, č. j. 52 A 70/2015 – 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 6. 2015, č. j. KrÚ 38885/2015/ODSH/12, sp. zn. SpKrÚ 25106/2015/ODSH/12, zamítl jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 9. 2014, č. j. OSA/P-541/14-D/54, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že dne 2. 4. 2014 okolo 11:00 hodin na silnici I/37 na 35 až 44,5 km ve směru jízdy z Hradce Králové na Pardubice řídil motorové vozidlo tov. zn. BMW rz: X, na výzvu hlídky Policie ČR při silniční kontrole se podrobil orientační zkoušce, při které byl pomocí testeru Drugwipe 5S zjištěn pozitivní výsledek na Cannabis, a následně se na výzvu policisty odmítl podrobit

odbornému lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem a uvedené motorové vozidlo řídil, ač nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění, čímž spáchal přestupky podle § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Správní orgán prvního stupně za tyto přestupky žalobci podle § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 125c odst. 4 písm. a) a odst. 5 zákona o silničním provozu uložil zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 16 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí, pokutu ve výši 30.000 Kč a dále mu podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb. uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zástupkyni žalobce paní M. V. (která jej zastupovala na základě plné moci ze dne 23. 4. 2014 doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 26. 6. 2014) doručeno dne 17. 9. 2014. Žalobce však podal odvolání až dne 19. 3. 2015, tj. opožděně. Námitce žalobce, že mu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo doručeno, žalovaný nepřisvědčil, neboť žalobce byl zastoupen uvedenou zástupkyní na základě plné moci, v níž je uvedeno, že je udělena pro zastupování ve správním řízení v plném rozsahu pro celé řízení uvedené spisové značky, včetně řízení odvolacího, a správní orgán prvního stupně proto nepochybil, když své rozhodnutí doručil pouze této zástupkyni.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítal, že mu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo dosud doručeno, a vyjádřil nesouhlas se závěrem žalovaného, že byl zastoupen paní M. V. (dále též „zástupkyní“), neboť v řízení nikým zastoupen nebyl a veškeré úkony v něm činil sám. Žalobce připustil, že součástí správního spisu je plná moc znějící na jméno zástupkyně, podepsaná žalobcem jako zmocnitelem, avšak tato plná moc nebyla zástupkyní akceptována, a nemohlo tak na ni být hleděno jako na zástupce účastníka řízení. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 7 Azs 4/2011 - 58, z něhož podle jeho názoru vyplývá, že alespoň konkludentní přijetí plné moci je nezbytnou podmínkou vzniku zastoupení. V daném řízení zástupkyně neučinila jediný projev vůle, ze kterého by bylo možné dovodit alespoň konkludentní přijetí plné moci doručené správnímu orgánu dne 26. 6. 2014, a veškerá komunikace v daném řízení probíhala výhradně mezi správním orgánem prvního stupně a žalobcem. Správní orgány tak nesprávně považovaly paní M. V. za zástupkyni žalobce. Tato situace vznikla v důsledku omylu žalobce, který zaměnil řízení o zadržení řidičského průkazu, ve kterém měl sjednáno zastupování zástupkyní s následným řízením o přestupku. Právě proto, že řízení o přestupku nebylo předmětem žádné smlouvy o zastoupení, zástupkyně zmocnění neakceptovala a neučinila ani žádný úkon, který by zavdával správnímu orgánu příčinu domnívat se o opaku. Doručení zástupkyni proto není možné považovat za den doručení rozhodnutí, přičemž samotnému žalobci jako nikým nezastoupenému účastníku rozhodnutí doručeno nebylo. Na odvolání žalobce je proto třeba hledět jako na včasné, neboť bylo podáno dne 19. 3. 2015, tj. ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se z písemnosti „*upozornění na nedoplatek*“ dozvěděl o řešení otázky, která byla předmětem řízení. Rozhodnutí žalovaného pak bylo doručeno dne 17. 6. 2015, tj. v době, kdy odpovědnost za spáchané přestupky již zanikla, neboť přestupky měly být spáchány

pokračování

dne 2. 4. 2014 a odpovědnost za jejich spáchání zanikla dne 2. 4. 2015. Doručení rozhodnutí po uplynutí prekluzivní lhůty jej činí nezákonným.

[4] Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 20. 4. 2016, č. j. 52 A 70/2015 – 49. Ke stěžejní žalobní námitce, dle které nezbytnou podmínkou pro vznik zastoupení na základě plné moci bylo prokázání přijetí plné moci ze strany zástupkyně alespoň v konkludentní formě, krajský soud uvedl, že plná moc je v užším smyslu jednostranným právním úkonem zmocnitele, který není adresován zmocněnci ale třetím osobám, tj. v projednávané věci správním orgánům, přičemž se těmto třetím osobám osvědčuje (potvrzuje), že došlo k dohodě o zastoupení mezi zmocněncem a zmocnitelem. Písemná plná moc je tedy pouze listinou osvědčující uzavření dohody o plné moci. Tuto plnou moc jako průkaz osvědčující existenci zastoupení vůči třetím osobám je nutné odlišovat od dohody o zastoupení (dohody o plné moci), která vyžaduje souhlas smluvních stran s jejím zněním. Pro účinnost plné moci ve vztahu k třetím osobám plně postačuje, pokud je třetím osobám předložen tento průkaz o existenci zastoupení, tj. plná moc, není vyžadována dohoda o zastoupení, která má soukromoprávní povahu (typicky se jedná o smlouvu příkazní). Správní řád nespojuje žádný právní následek s předložením plné moci, která neobsahuje podpis zmocněnce svědčící o akceptaci plné moci a správní orgán není povinen pátrat po tom, zda toto zmocnění bylo zmocněncem akceptováno a v jaké formě. V daném případě byla předložena správnímu orgánu plná moc se všemi zákonnými náležitostmi, a správní orgán byl tak oprávněn a i povinen doručovat rozhodnutí o přestupku zástupkyni žalobce.

[5] K poukazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 7 Azs 4/2011 - 58, krajský soud uvedl, že jej nelze v posuzované věci aplikovat, neboť se otázkou konkludentního přijetí plné moci zabýval ve vztahu k plné moci učiněné ústně do protokolu, v dané věci však plná moc ústně do protokolu udělena nebyla. Tvrzení žalobce, že se jednalo o omyl, kdy zaměnil řízení o zadržení řidičského průkazu, ve kterém měl údajně sjednáno zastupování zástupkyní, s následným řízením o přestupku, shledal soud účelovým a nevěrohodným, neboť se jedná o soudu již známou účelovou a obstrukční praxi v přestupkových věcech, v nichž žalobce posléze v řízení před krajským soudem zastupuje v záhlaví uvedený advokát. V této souvislosti krajský soud poukázal mimo jiné na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 - 26, v němž obdobně hodnotil zkušenosti s případy zastupovaným tímto advokátem jako promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek. Zástupkyně žalobce tak podle krajského soudu sloužila pouze obstrukčním záměrům, nikoliv oprávněným zájmům žalobce na poskytnutí skutečné právní ochrany. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 106/2015 - 67.

[6] Platnost a právní účinky zmíněné plné moci tak podle krajského soudu nebyly podmíněny zjištěním, zda zástupkyně přijala plnou moc, a to v jakékoli formě. Z předložené plné moci vyplývá, že žalobce udělil zástupkyni plnou moc pro celé správní řízení vedené pod spisovou značkou, pod kterou bylo řízení ve věci předmětného přestupku vedeno, a kterou dokonce v plné moci označil, čili není možné z této plné moci ani vyvodit, že se jednalo o omyl, kdy by se plná moc měla týkat jiného řízení. Závěr

žalovaného o opožděnosti odvolání žalobce je správný a nedošlo k zániku odpovědnosti za spáchané přestupky, neboť rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalobci doručeno již dne 17. 9. 2014, tedy před zánikem této odpovědnosti dne 2. 4. 2015.

[7] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., v níž vyjádřil přesvědčení, že kasační stížností napadený rozsudek je nezákonný. Stěžovatel konstatoval, že je nutné rozlišovat mezi plnou mocí, která je průkazem zmocnění a institutem zmocnění podle správního řádu. Náležitostí plné moci není souhlas zmocněnce s její akceptací. Jde však o obligatorní náležitost k aktivaci institutu zmocnění ve smyslu správního řádu. K podpoře svého závěru, že aby plná moc vyvolala zamýšlené právní účinky, je nutné, aby byla zmocněncem alespoň konkludentně akceptována, odkázal stěžovatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 7 Azs 4/2011 – 58. Podle stěžovatele tak nemohlo být po právu doručováno zástupkyni, která nevyjádřila souhlas (neprojevila vůli) zmocnění akceptovat. Takové doručení na sebe nemůže vázat právní účinky. Stěžovatel má dále za to, že správní orgán je povinen zjistit, zda došlo k aktivaci institutu zmocnění, tj. zjistit zda předložená plná moc byla akceptována. Krajský soud popisuje, jak zástupkyně stěžovatele a jiní zmocněnci vytvářejí obstrukce ve správním řízení. Tato situace se však netýká stěžovatele, který v přestupkovém řízení zastoupen nebyl. Úvahy krajského soudu o zneužívání práva nebo obstrukcích svědčí spíše o nedostatku věcných argumentů.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že v plné moci nemusí být obsažen podpis zmocněnce s uvedením jeho souhlasu s přijetím plné moci, jelikož jde o jednostranné prohlášení zmocnitele. Dále uvedl, že plná moc předložená stěžovatelem ve správním řízení splňovala veškeré náležitosti a ani zástupkyně plnou moc nijak nezpochybnila.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o posouzení otázky, zda stěžovatel podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včas, s čímž souvisí argumentace stěžovatele zpochybňující jeho zastoupení ve správním řízení.

pokračování

[12] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že správnímu orgánu prvního stupně byl dne 26. 6. 2014 poštovní zásilkou doručen originál stěžovatelem vlastnoručně podepsané plné moci, dle které stěžovatel podle § 33 správního řádu udělil zástupkyni plnou moc pro zastupování ve správním řízení sp. zn. OSA/P-541/14-D/17 a to v plném rozsahu, včetně řízení odvolacího. V této plné moci ze dne 23. 4. 2014 je dále uvedeno, že zástupkyně žádá o doručování písemností na e-mail X všemi správními orgány po celou dobu řízení. Správní orgán prvního stupně poté žalobci i jeho zástupkyni doručil *sdělení o zahájení správního řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání* ze dne 9. 7. 2014, č. j.: OSA/P-541/14-D/40, a následně pouze zástupkyni doručil své rozhodnutí. Zástupkyně jej dle doručenky převzala dne 17. 9. 2014.

[13] Otázkou náležitostí plné moci udělené třetí osobě k zastupování účastníka správního řízení se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 - 27, v němž vyslovil, že „*správní řád ve svém § 33 odst. 1 umožňuje zastoupení účastníka správního řízení zvoleným zmocněncem na základě plné moci, kterou lze učinit buď ve formě písemné, nebo může být udělena ústně do protokolu*“ a dále uvedl, že „*plná moc (nebo také průkaz plné moci) je jednostranným prohlášením zmocnitele (účastníka správního řízení) především o rozsahu zmocnění a osobě, která byla zmocněna a dokládá, že se účastník správního řízení dohodl na svém zastoupení s jinou osobou (zmocněncem) a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva (ať již ústní či písemná). Ta má soukromoprávní povahu, typicky se jedná o smlouvu příkazní. Obsahem průkazu plné moci musí být konkrétní rozsah zmocnění (srovnej § 33 odst. 2 správního řádu), uvedení osoby, která je k zastupování účastníka zmocněna, podpis zmocnitele a je také třeba, aby plná moc obsahovala datum, není-li její časové omezení vyjádřeno ve vlastním textu, aby bylo zřejmé, od kterého konkrétního okamžiku je zmocněnec oprávněn úkony za zastoupeného činit.*“ Veškeré uvedené náležitosti stěžovatelem předložený originál plné moci udělené dne 23. 4. 2014 stěžovatelem zástupkyni splňuje a je zcela nepochybné, že byla udělena pro předmětné správní řízení, neboť stěžovatel v plné moci uvedl spisovou značku tohoto řízení. Jedná se tedy o řádnou plnou moc, s jejímž předložením správní řád spojuje příslušné účinky (srovnej zejména § 34 správního řádu). Dále je třeba uvést, že plná moc byla správnímu orgánu doručena v originální listinné podobě poštovní zásilkou, tj. řádným podáním, se kterým jsou spojeny právní účinky (§ 37 odst. 4 správního řádu).

[14] Správní orgán prvního stupně tedy nepochybil, pokud z předmětné plné moci vycházel a v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu doručoval písemnosti zástupkyni stěžovatele. Jak již bylo uvedeno výše, z doručenky založené ve správním spisu vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zástupkyni stěžovatele doručeno dne 17. 9. 2014. Patnáctidenní odvolací lhůta stanovená v § 83 odst. 1 správního řádu tak počala běžet dne 18. 9. 2014 a uplynula dne 2. 10. 2014. Stěžovatel však podal odvolání až dne 19. 3. 2015. S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje se závěrem žalovaného a krajského soudu, že odvolání bylo podáno opožděně.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti s poukazem na závěry uvedené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 7 Azs 4/2011 – 58, dovodil, že aby plná moc vyvolala zamýšlené právní účinky, je nutné, aby byla zmocněncem alespoň konkludentně akceptována, z čehož následně dovodil, že nemohlo být doručováno zástupci, který

neprojevil vůli zmocnění akceptovat. K této argumentaci stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že k povaze smluvního zastoupení, resp. plné moci, Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 1. 2003, sp. zn. I. ÚS 433/01, publikovaném pod č. 15, sv. 29 Sb. ÚS, uvedl: „*Právní vztah u dobrovolného zastoupení vzniká mezi zastoupeným a zástupcem na základě smlouvy (často nepřesně označované jako dohoda o plné moci), a k jeho obsahu patří právo zástupce zastupovat zastoupeného v dohodnutém rozsahu. Plná moc je jednostranný právní úkon zastoupeného, jenž je adresován třetím osobám, kterým se dává na vědomí, že zástupce je oprávněn zastoupeného zastupovat a v jakém rozsahu (plná moc je pouhým osvědčením existence práva určité osoby zastupovat jinou osobu). Právní teorie i praxe rozlišují různé druhy plné moci, resp. obsahu a rozsahu zástupcovy oprávnění podle různých kritérií. Jde např. o všeobecnou (generální) plnou moc, která opravňuje zmocněnce ke všem právním úkonům, nebo zvláštní (speciální) plnou moc omezující se pouze na některé právní úkony, popř. některý druh právních úkonů či pouze jediný právní úkon.*“ (dále srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 Afs 16/2004 - 60, č. 437/2005 Sb. NSS, rozsudek ze dne 31. 1. 2007, č. j. 7 As 44/2006 - 61, nebo rozsudek ze dne 19. 8. 2011, č. j. 5 Afs 63/2010 - 64).

[16] Z výše uvedeného tak je zřejmé, že plná moc je jednostranný právní úkon zastoupeného, jenž je adresován třetím osobám, kterým se dává na vědomí, že zástupce je oprávněn zastoupeného zastupovat. Plná moc tedy osvědčuje existenci práva zástupce zastupovat zmocněnce. Tento závěr je ostatně uveden také v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 7 Azs 4/2011 - 58, na který poukazuje stěžovatel, v němž je uvedeno, že „*udělení plné moci sice předchází smlouva o plné moci mezi zmocnitelem a zmocněncem, ale plná moc samotná je jednostranným právním úkonem, který má písemnou nebo protokolární formu a kterým zmocnitel vůči správnímu orgánu či soudu osvědčuje existenci a rozsah zmocněncova oprávnění za něj jednat.*“ Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dále konstatoval, že „*absence podpisu zmocněnce na plné moci nezakládá její neplatnost, stejně jako absence jejího přijetí zmocněncem při udělení plné moci ústně do protokolu. K přijetí plné moci zmocněncem, které je zásadní pro další postup v řízení, může dojít rovněž písemnou nebo protokolární formou. Možné je také konkludentní přijetí plné moci.*“

[17] Z uvedeného však nelze dovodit, jak to činí stěžovatel v kasační stížnosti, že aby plná moc vyvolala zamýšlené právní účinky, je nutné, aby byla zmocněncem alespoň konkludentně akceptována. Plná moc, která má všechny požadované náležitosti totiž vůči třetím osobám dokládá existenci oprávnění zástupce zastupovat zmocněnce v rozsahu uvedeném v plné moci na základě předchozí dohody o smluvním zastoupení uzavřené mezi zmocněncem a zástupcem. Plná moc tedy dokládá nejen to, že zmocněnec zplnomocnil zástupce k svému zastupování ale implicitně (pokud to v ní není výslovně uvedeno) i to, že zástupce toto zmocnění při uzavření dohody o smluvním zastoupení akceptoval, což zpravidla vyplývá také z další činnosti zástupce v předmětném řízení. Pokud by zmocnitel udělil plnou moc osobě, se kterou není na svém zastupování domluven, která není se zastupováním zmocnitele srozuměna a o tomto úkonu zmocněnce tak např. ani neví a která by tak zmocněnce posléze nezastupovala, a tuto plnou moc by zmocnitel předložil správnímu orgánu, pak by negativní následky takového postupu nesl sám zmocnitel. Nejvyšší správní soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 17. 7. 2014, č. j. 4 As

pokračování

85/2014 - 40, že „účastník správního řízení, který je svéprávný, má jistou odpovědnost za volbu svého zmocněnce. Pokud si pro zastupování vybere osobu, která k tomu není zcela vhodná a nečiní ve prospěch účastníka všechny potřebné úkony, jde to k tíži takto zastoupeného účastníka. V dané věci zřejmě stěžovatel zmocnil k zastupování v řízení o námitkách takovou nepřilíš vhodnou osobu, která již svou fyzickou vzdáleností, případně i možnou nedostatečnou znalostí českého jazyka jako jednatelova jazyka správních úřadů (§ 16 správního řádu), respektive i českého právního řádu nebyla dostatečně způsobilá k účinnému uplatňování práv stěžovatele ve správním řízení. Z okolností případu je rovněž patrné, že překážkou účinného uplatňování práv stěžovatele byla zřejmě i nedostatečná komunikace mezi stěžovatelem a jeho zmocněncem. V důsledku těchto okolností stěžovatel nepodal odvolání proti rozhodnutí o námitkách, toto rozhodnutí nabylo právní moci a stěžovatel v důsledku toho pozbyl řídičského oprávnění. Jak ovšem bylo předesláno, tyto negativní následky volby příslušného zmocněnce musí nést stěžovatel.“

[18] Zmocnitel uděluje plnou moc zpravidla právě proto, aby za něj zástupce v určité věci jednal, bránil jeho práva a prosazoval jeho zájmy a postoje. Třetí osoby jsou tak povinny z obsahu plné moci vycházet a jednat se zástupcem zmocnitele v rozsahu uvedeném v plné moci a není již nutné, aby tyto osoby ověřovaly, zda předložená plná moc byla akceptována zmocněncem, jak to tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se tak plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že správní řád nespojuje žádný právní následek s předložením plné moci, která neobsahuje podpis zmocněnce, svědčící o akceptaci plné moci a správní orgán není povinen pátrat potom, zda toto zmocnění bylo zmocněncem akceptováno a v jaké formě.

[19] Je přitom na zmocniteli a jeho zástupci, aby se při uzavření dohody o smluvním zastoupení či kdykoli v průběhu zastoupení domluvili, jakým způsobem a v jakém rozsahu bude zástupce zmocnitele zastupovat. Nelze vyloučit ani to, že zástupce bude při zastupování zmocnitele naprosto pasivní, jak tomu bylo v posuzované věci, kdy zástupkyně stěžovatele byla pasivní, nebrojila proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a nevyvinula ani žádnou jinou aktivitu k obhajobě stěžovatele. Pasivita zástupce však v žádném případě nedokládá neexistenci zastoupení či neplatnost plné moci. Případný nedostatek komunikace mezi stěžovatelem a jeho zástupkyní, přílišná pasivita zástupkyně, respektive neinformování stěžovatele o doručení rozhodnutí a odpovědnost zástupkyně za takové jednání, je otázkou soukromoprávní povahy, která je z hlediska řízení před správními orgány a přezkumu jejich rozhodnutí správními soudy zcela irelevantní. Námitka stěžovatele, že nemohlo být po právu doručováno jeho zástupkyni, která nevyjádřila souhlas (neprojevila vůli) zmocnění akceptovat, proto není důvodná. S přihlédnutím k výše uvedenému nelze přisvědčit ani námitce stěžovatele, že správní orgán je povinen zjistit, zda došlo k aktivaci institutu zmocnění, tj. zjistit zda předložená plná moc byla akceptována.

[20] Nejvyšší správní soud dále přihlédl k tomu, že stěžovatel již dne 9. 6. 2014 osobně převzal zásilku obsahující sdělení o zahájení správního řízení ze dne 3. 6. 2014, č. j. OSA/P-541/14-D/21, a dne 22. 7. 2014 mu byla do schránky vložena zásilka obsahující Sdělení o zahájení správního řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání ze dne 9. 7. 2014, č. j.: OSA/P-541/14-D/40, v němž byl mimo jiné poučen, že nedostaví-li si bez náležité omluvy

či důležitého důvodu, může být věc projednána v jeho nepřítomnosti, přičemž projednáním věci se podle § 74 zákona o přestupcích rozumí nejen její projednání při ústním jednání ale též rozhodnutí o ní. Pokud by stěžovatel měl za to, že jím udělené zmocnění nebylo zástupkyní akceptováno a nebyl zastoupen, pak by se patrně ve správním řízení sám hájil, uplatňoval svá práva a zajímal se o jeho průběh. Stěžovatel ovšem rovněž mohl zvolit naprosto pasivní přístup, tj. k ústnímu jednání se nedostavit a neomluvit se z něj, pak mu ale muselo být zřejmé, že brzy po nařízeném termínu ústního jednání bude vydáno rozhodnutí.

[21] Ke konstatování stěžovatele, že úvahy krajského soudu o zneužívání práva nebo obstrukcích svědčí spíše o nedostatku věcných argumentů, Nejvyšší správní soud uvádí, že závěry krajského soudu uvedené v kasační stížnosti napadeném rozsudku jsou řádně, přehledně a logicky zdůvodněné, včetně závěru o obstrukční činnosti zmocněnců žalobců ve správním řízení, kdy krajský soud poukázal na skutečnost, že v typově obdobných případech zastupovaných v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem volí zmocněnci žalobců (mimo jiné M. V.) obdobnou procesní strategii sloužící obstrukčním záměrům, nikoli oprávněným zájmům žalobců na poskytnutí skutečné právní ochrany. Krajský soud se podrobně vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele. Nejvyšší správní soud se se závěry krajského soudu ztotožňuje, má stejně jako krajský soud za to, že tvrzení stěžovatele ohledně neexistence jím uděleného zastoupení jsou nedůvěryhodná a účelová, a uzavírá, že správní orgány ani krajský soud nepochybily, pokud vycházely z předložené plné moci a považovaly doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zástupkyni stěžovatele za účinné.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[22] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[23] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu